

[Mimi Jakobsen]

Der er et specielt emne inden for arbejdsmarkedsområdet, som vi mener det må være særlig nærliggende at Folketinget beskæftiger sig med, og det er de offentlige beskæftigelses- og uddannelsesforanstaltninger. I løbet af sommeren blev der fremsat en udtalelse fra en direktør i Arbejdsgiverforeningen, som hævdede – og det stod faktisk rimelig uimodsagt, hvis jeg husker sommerdebatten – at de 46 mia. kr., som man havde brugt på offentlige uddannelses- og beskæftigelsesforanstaltninger, stort set var hældt ud ad vinduet. Det var barske ord. Jeg tror ikke på, at det er helt rigtigt, men jeg tror desværre, at der er noget om snakken.

Vi kan ikke give den endelige løsning – hvem kan det? – men inden vi griber ind på hele arbejdsmarkedsområdet for at få dem til at gebærde sig, som vi synes er rigtigt, vil vi i hvert fald fra CD's side tage initiativ til, at noget af det allerførste, Tinget burde beskæftige sig med, var at spørge: Er det den rigtige måde? Er det efterhånden blevet helt uoverskueligt for dem, der skal formidle alle de tilbud, og for dem, der skal modtage dem, fordi vi i virkeligheden har fået lagt så mange lag på lag på lag på lag af ordninger og tilbud og ventetider og omsvøbsdepartementer? Burde vi sige: Lad os nedsætte – og så kommer det traditionelle – lad os nedsætte et udvalg, der i løbet af kort tid kunne sige, hvad der ville ske, hvis vi begyndte helt forfra, startede fra bunden og sagde: Hvad er det for et tilbud, vi giver det menneske, som har været ledig i f.eks. 3 uger, for nu at starte med bagatelsagerne? Kunne man forestille sig, at regeringen ville medvirke til det?

Vi vil i hvert fald stille forslag om, at man starter helt på en frisk. Det lyder så nemt, det ved jeg godt. Men når systemet efterhånden er blevet så indviklet, at de mennesker, der skal forklare det, ikke selv kan forstå det, er der noget galt. Så det er ét bud, som vedrører arbejdsmarkedet, som vedrører beskæftigelsen, som vi i hvert fald vil prøve at bidrage med. Lad os prøve at se, om vi ikke kunne gøre det bedre end i dag.

Et velkendt eksempel er det 7-måneders-jobtilbud, som man får inden for den offentlige sektor. Vi har hørt utallige ansatte i den offentlige sektor sige, at det er nogle søde og venlige mennesker, der gerne vil gøre en indsats. Men man bruger megen tid på at lære dem op, og

når de så er lært op, skal de ud igen. Forhåbentlig er vi endnu ikke kommet i den situation, at det er en af de offentligt ansatte, der selv har siddet i jobbet, der kommer tilbage som langtidsledig og skal fylde pladsen ud i 7 måneder, men der er noget galt, og vi bliver nødt til at vurdere det, også under hensyn til, at nogle ser meget stramt på antallet af offentligt ansatte.

Jeg hørte i dag hr. Peter Brixtofte sige om den offentlige sektor: Lad os få en diskussion om, hvad vi vil med den. Jeg er helt enig. Lad os starte dér, lad os se på, hvad det er for opgaver, vi ønsker den skal løse. Men så må jeg også sige til hr. Peter Brixtofte: Lad os så derefter diskutere, hvor stor den skal være. Det må være i den rækkefølge, man tager fat på tingene. Man starter ikke ved at udslynge tal, 10.000, 40.000 eller 100.000, man starter med diskussionen om, hvad vi forventer, hvad vi vil have, hvad vi vil betale for, og bagefter siger man så: Og hvor mange medarbejdere skal vi så have? Så tror jeg, vi kan få en god og ordentlig debat om den offentlige sektor, og at de offentligt ansatte vil være mere trygge og føle sig bedre behandlet.

Det er ikke ukendt, at CD mener, at man på flere arbejdsområder i den offentlige sektor kunne gøre brug af en hjælpende hånd fra de ledige, midlertidigt i hvert fald. Jeg forstår også godt advarslerne om, at så skal det være midlertidigt, og man må endelig ikke bevare stillingerne osv., men hvis vi går ind i et af de områder, hvor problemet er virkelig påtrængende, nemlig ældresektoren, hvad der kunne være god brug for, så er det ikke midlertidigt beskæftigelse, vi taler om. Her står vi ikke over for et problem, men en opgave, som vokser i omfang. Det er en realitet, at vi får et fantastisk stort antal mennesker over 80 år, som i stigende grad skal have hjælp, og det bliver vi nødt til fra Folketingets side at gøre kommunerne opmærksom på. Det er jo snart blevet sådan, at kommunerne kan bebrejde Folketinget hvad som helst, men hvis vi folketingspolitikere, der trods alt er ansvarlige for lovgivningen, går ud og bebrejder kommunerne det, de laver, får vi at vide, at vi er, jeg ved ikke hvad, at den var god, og at vi ikke skal blande os i det kommunale selvstyre. Jo vi skal, for når vi laver en lov i dette Folketing, har vi ret til at stille nogle minimumskrav.